

1

Dievai, kokia kaitra tvyrojo šioje karalystėje, nevertoje tokio vardo.

O gal tik Selenai Sardotjen taip rodėsi, nes nuo ryto tįsojo ant molinėmis čerpėmis dengto stogo krašto delnu prisidengusi akis, lėtai kepdama saulėje kaip tie neraugintos duonos papločiai, kuriuos vargingiausi miestiečiai palikdavo ant savo namų palangių, negalėdami įpirkti iš plytų sumūrytos krosnies.

Ir, dievai, kaip jai įkyrėjo nerauginta duona, vietinių vadinama *tegija*. Seleną jau pykino nuo jos traškumo ir svogūnus primenančio skonio, kurio nenuplaudavo nė keli vandens gurkšniai. Jei daugiau niekada nesuvalgytų nė kąsnelio tegijos, tikrai jos nepasiilgtų.

Gal todėl, kad prieš dvi savaites pasiekusi Vendliną ir, vykdydama jo imperatoriškosios didenybės, pasaulio valdovo ir

Adarlano karaliaus įsakymą, nusigavusi į jo sostinę Varisę, jokio kito maisto negalėjo sau leisti.

Vos spėjo pažvelgti į patikimai įtvirtintą kalkakmenio pilį, rinktinius sargybinius ir melsvas vėliavas, išdidžiai plevėsuojančias sausame ir karštame vėjyje, vos nusprendė nežudyti tų, kuriuos jai liepta žudyti, baigėsi pinigai, ir ji ėmė iš gatvės prekeivių vežimėlių gvelbti tegiją ir vyną.

Taigi, vogta tegija ir... vinas. Rūgštus raudonasis iš vynuogynų, susodintų palei banguojančias kalvas aplink gynybine siena apjuostą sostinę, kuri pirmą kartą paragavusi išspjovė, bet netrukus labai pamėgo. Ypač nuo tos dienos, kai nusprendė, kad dėl nieko nesuks galvos.

Ji ištiesė ranką ir ėmė čiupti jai už nugaros link stogo krašto besileidžiančias čerpes, ieškodama rytą atsinešto molinio ąsočio. Delnu braukė ir plekšnojo čerpes, o paskui...

... nusikeikė. Po galais, kur vinas?

Selenai pasikėlus ir alkūnėmis atsirėmus į stogą, pasaulis pasviro ir akinamai nušvito. Jai virš galvos ratus suko paukščiai, laikydamiesi atokiau nuo baltauodegio vanago, visą rytą tupinčio netoliese ant aukšto kamino ir laukiančio, kada vėl pačiups grobį. Apačioje besidriekiančioje gatvėje šurmuliavo margaspalvis turgus: bliovė asilai, prekeiviai mostais siūlė savo prekes, plaikstėsi nematyti ir jau pažįstami drabužiai, balsvais grindinio akmenimis dardėjo vežimai. Bet kur, po galais...

Ak, štai kur. Pakištą po sunkia raudona čerpe, kad nesušiltų. Ten, kur jį paliko, prieš kelias valandas užlipusi ant didžiulės turgaus halės stogo apžvelgti už poros gatvių dunksančių pilies gynybinių sienų. Arba nuveikti dar ką nors, kas buvo susiję su gautais įsakymais ar šiaip naudinga, bet netrukus nusprendė

mieliau išsitiesti pavėsyje. Tačiau dabar pavėšį jau seniai buvo išdeginusi negailestinga Vendlino saulė.

Selena gurkštelėjo vyno tiesiai iš ąsočio – na, bent jau pamėgino. ąsotis buvo tuščias, ir jai dingtelėjo, kad tai palaima, nes, *dievai*, kaip jai svaigo galva. Reikėjo vandens ir daugiau tegijos. Dar vaistų praskeltai skaudamai lūpai ir nubroz dintam skruostui, vakar vakare pagražintiems vienoje iš miesto užėigų.

Selena dejuodama pasivertė ant pilvo ir atidžiai nužvelgė apačioje kone už dvylikos metrų esančią gatvę. Žinojo, kad dabar joje patruliuoja sargybiniai, – įsidėmėjo jų veidus ir ginklus, kaip anksčiau buvo įsidėmėjusi tų, kurie budėjo ant aukštų pilies sienų. Įsiminė, kada jie keičiasi, kaip atveria trejus didžiulius į pilį vedančius vartus. Regis, Ašriveriai ir jų protėviai labai rūpinosi saugumu.

Praėjo jau dešimt dienų, kai ji, pasiskubinusi dingti iš pakrantės, atvyko į Varisę. Ne todėl, kad būtų labai nekantravusi nužudyti nurodytus žmones, o dėl to, jog šis miestas buvo toks sumautai didelis ir Selena suvokė jį kaip geriausią savo galimybę pasislėpti nuo migracijos pareigūnų, kuriems ji išslydo iš rankų, nes, užuot užsiregistravusi į atvykėliams tariaimai palankią darbo programą, iš karto dėjo į kojas. Juolab kad skubėdama į sostinę turėjo malonios fizinės veiklos, kurios jai trūko kelias savaites trukusioje kelionėje jūra, kai jautėsi, lyg nieko daugiau neveiktų, tik tįsotų ant siauro gulto ankštoje kajutėje arba su kone religiniu uolumu galąstų savo ginklus.

Tu – tiesiog bailė, pasakė jai Nehemija.

Pastarojo žodžio aidas, regis, nuvilnydavo kaskart brūkštelėjus pustykle. *Bailė, bailė, bailė*. Šis žodis ją lydėjo per visą vandenyną.

Ji prisiekė išlaisvinti Eilvę. Todėl, nors sielvartaudama, nirsdama ir gedėdama, galvodama apie Čeolą, Vairdo raktus ir viską, ką išvykdama paliko ir prarado, Selena apsisprendė, kad pasiekusi sausumą įgyvendins vieną planą. Vieną, tačiau beprotišką ir neįtikėtiną, kurio esmė – išlaisvinti pavergtą karalystę: ji ketino rasti ir sunaikinti Vairdo raktus, kuriais naudodamasis Adarlano karalius kūrė savo siaubingą imperiją. Dėl šio tikslo ji būtų mielai paaukojusi gyvybę.

Tik ji ir jis. Taip, kaip ir turi būti. Niekas kitas, išskyrus juos, nepraras gyvybės, niekieno kito siela nebus suteršta. Tik pabaisa gali sunaikinti pabaisą.

Jei dėl Čeolo jai padarytos meškos paslaugos atsidūrė Vendline, bent jau gaus reikalingus atsakymus. Eriležoje buvo vienas žmogus, matęs užkariautojų demonų gentį naudojant Vairdo raktus, suskaldant juos ir sukuriant iš jų tris įrankius – tokius galingus, kad tūkstančius metų buvo laikomi paslėpti, ir beveik visi juos pamiršo. Fėjų karalienė Meivė. Ji viską žinojo – taip ir turi būti, kai esi senesnė už Žemę.

Todėl pirmoji jos paiko ir beprotiško plano dalis buvo paprasta: rasti Meivę, sužinoti, kaip sunaikinti Vairdo raktus, ir grįžti į Adarlaną.

Bent tiek ji privalėjo padaryti. Dėl Nehemijos ir... dėl daugybės kitų žmonių. Tiesą sakant, Selenos širdyje nieko nebeliko. Tik pelenai, praraja ir šventa priesaika, krauju įrašyta delne ir skirta draugei, kuri įžvelgė tikrąją jos prigimtį.

Kai jie atplaukė į didžiausią Vendlino uostamiestį, Selena negalėjo nesižavėti saugumo priemonėmis, kurių buvo imtasi laivui artinantis prie kranto: kapitonas palaukė apsiniaukusios nakties ir, kol laivas slaptais kanalais praplauks gynybinius

įtvirtinimus, liepė uždaryti Seleną ir kitas Adarlano pabėgėles į kambužą. Ir suprantama – šie jūroje pastatyti įtvirtinimai buvo pagrindinė gynybos linija, neleidusi Adarlano kariuomenės būriams pasiekti Vendlino krantų. Ir svarbiausia jos, kaip karaliaus kovotojos, misijos dalis.

Selena nepamiršo ir dar vienos užduoties – sutrukdyti karaliui nukirsdinti Čeolą ir Nehemijos šeimos narius. Valdovas pagrasino tai padarysiąs, jei jai nepavyks atlikti savo misijos: gauti Vendlino jūros gynybos planų ir per kasmetę vidurvasario puotą nužudyti tos šalies karaliaus ir princo. Bet kai laivas prisišvartavo ir išlaipintos pabėgėlės buvo perduotos uosto pareigūnų globai, Selena nuvijo visas šias mintis šalin.

Dauguma moterų buvo fiziškai ir dvasiškai sužalotos, jų akyse vis dar atsispindėjo Adarlane patirtas siaubas. Todėl, nors pasinaudojusi švartuojantis kilusiu sąmyšiu ir pasprukusi iš laivo, Selena nuo gretimo stogo stebėjo moteris, lydimas į uosto pastatą, kuriame pareigūnai turėjo joms padėti susirasti pastogę ir darbą. Bet vėliau Vendlino pareigūnai galėjo nusivesti jas į nuošalią miesto vietą ir daryti su jomis ką panorėję. Parduoti jas. Nuskriausti. Jos buvo pabėgėlės – nepageidaujamos ir beteisės. Neturinčios balso.

Bet Selena delšė ne tik dėl ją užvaldžiusios paranojos. Ne, ir Nehemija būtų likusi pasirūpinti moterų saugumu. Suprasdama tai, Selena į sostinę iškeliavo tik įsitikinusi, kad pabėgėlėms viskas bus gerai. Ji domėjosi, kaip galėtų prasmukti į pilį, bet tik tam, kad turėtų kuo užsiimti, kol nutars, nuo ko pradėti įgyvendinti savo planą, ir liausis galvojusi apie Nehemiją.

Viskas vyko lengvai ir sklandžiai. Slapstydamosi giraitėse ir pakelėse rastose daržinėse, kaimiškomis vietovėmis ji praslydo kaip šešėlis.

Vendlinas. Mitų ir pabaisų – tikrove virtusių legendų ir košmarų – šalis.

Karalystės valdose netrūko įkaitusių, akmenimis nusėtų smėlynų ir tankių miškų, kurių žaluma nuo pakrantės į šalies gilumą besidriekiančiose, vis statesnėse ir pagaliau aukštomis uolomis virstančiose kalvose rodėsi vis sodresnė. Pakrantėje ir sostinės apylinkėse žemė buvo sausa, kepinama negailestingos saulės čia žėlė tik atspariausia augmenija. Ši šalis labai skyrėsi nuo drėgnos ir šalčio kaustomos imperijos, iš kurios ji atvyko.

Tai buvo gausos ir galimybių šalis, kurioje vyrai lengvai negaudavo ko užsigeidę, kurioje niekas nerakino durų ir gatvėje praeiviai tau šypsojosi. Bet Selenai nelabai rūpėjo, ar kas nors jai šypsosi, ar nesišypso, – ne, ilgainiui ji susivokė labai sunkiai prisiverčianti apskritai kuo nors rūpintis. Kad ir ką – ryžtą, įniršį ar dar ką nors – Selena jautė išplaukdama iš Adarlano, visi šie jausmai išblėso, juos prarijo širdį prislėgusi beprasmybė.

Po keturių dienų Selena išvydo didžiulę ant kalvų įsikūrusią sostinę. Varisę – miestą, kur gimė jos motina; tvinksinčią karalystės širdį.

Nors Varisės gatvės atrodė švaresnės nei Riftoldo, o žemiškos gėrybės buvo tolygiau padalytos visų luomų žmonėms, tai vis tiek buvo sostinė su savo lūšnynais ir atokiomis gatvelėmis, kekšėmis ir lošėjais, ir jų ieškodama Selena neužtruko.

Apačioje besidriekiančioje gatvėje trys turgaus sargybiniai stabtelėjo pasišnekėti, ir Selena delnais pasirėmė smarką. Kaip visi šios karalystės sargybiniai, ši trijulė dėvėjo lengvuosius šarvus ir buvo puikiai ginkluota. Sklandė gandai, kad fėjų išmuštruoti Vendlino kariai buvo gudrūs, vikrūs

ir negailestingi. Selena dėl daugybės priežasčių nenorėjo įsitikinti, ar tai tiesa. Jie atrodė tikrai gerokai budresni už eilinius Riftoldo sargybinius, nors kol kas ir nepastebėjo tarp jų besisukiojančios žudikės. Bet pastaruoju metu Selena suprato pati kelianti sau didžiausią grėsmę.

Net kasdien kepama saulėkaitoje, net progai pasitaikius prausdamasi kuriame nors iš daugybės miestų aikštėse įrengtų fontanų, ji vis tiek jautė į odą ir plaukus įsigėrusį Arčerio Fino kraują. Net per netylantį Varisės miesto triukšmą ir užesį girdejo Arčerio dejonę, kai požeminiame pilies tunelyje paleido jam žarnas. Nepadėjo nei vynas, nei kaitra – jai prieš akis vis dar iškildavo Čeolas siaubo grimasos iškreiptu veidu, ką tik sužinojęs apie jos fėjišką kilnę, apie grėsmingą, lengvai ją prazudyti galinčią jėgą ir apie tai, kokia tuščia ir tamsi jos siela.

Ji dažnai pasvarstydavo, ar kapitonas įminė mįslę, kurią ji užminė jam Riftoldo prielaukoje. Jei jis išsiaiškino tiesą... Selena stengėsi apie tai negalvoti. Dabar ne laikas mąstyti nei apie Čeolą, nei apie tiesą, nei apie tai, kas nuvargino ir palaužė jos sielą.

Selena pirštų galais švelniai palietė praskeltą lūpą, susiraukusi dėbtelėjo į turgaus sargybinius, ir ši grimasa sukėlė jai dar stipresnį skausmą. Ji nusipelnė šio smūgio, vakar vakare užėigoje pati išprovokavo muštynes: taip spyrė vienam lankytojui į kiaušus, kad šis net sustugo, o atgavęs kvapą, švelniai tariant, įsiuto. Patraukusi pirštus nuo lūpos ir nuleidusi ranką, ji dar minutėlę stebėjo sargybinius. Kitaip nei Riftoldo pareigūnai ir sargybiniai, jie neėmė iš prekeivių kyšių, nesikabinėjo ir negrasino. Kol kas visi jos matyti pareigūnai ir kareiviai buvo gana... geri.

Kaip ir Vendlino sosto įpėdinis Galanas Ašriveris.

Pajutusi kažką panašaus į irzulį, Selena parodė liežuvį. Sargybiniams, turgui, netoliese ant kamino tupinčiam vanagai, piliai ir joje gyvenančiam princui. Ji gailėjosi, kad šiandien taip anksti pabaigė vyną.

Pasiekusi Varisę, ji per tris dienas perprato, kaip prasmukti į pilį, ir jau visą savaitę tai žinojo. Būtent savaitę praėjo nuo tos siaubingos dienos, kai žlugo visi jos planai.

Pūstelėjo gaivinantis vėjelis, plukdydamas nuo gretimoje gatvėje įsikūrusių prieskonių prekeivių stalų sklindantį muskato riešutų, čiobrelių, kmynų ir citrininių verbenų kvapus. Selena giliai įkvėpė leisdamą šiems aromatams pravėdinti nuo saulės ir vyno apsunkusią galvą. Iš netoliese ant gretimo kalno įsikūrusio miestelio sklido varpų gaudesys, kažkurioje iš Varisės aikščių gatvės muzikantai užgrojo linksmą vidurdieniui tinkamą melodiją. Nehemijai čia būtų patikę.

Kaip greitai pasikeitė pasaulis, nugarmėjęs į dabar Selenos širdyje atsivėrusią prarają. Nehemija niekada nepamatys Vendlino. Niekada nevaikščios po prieskonių turgų, negirdės nuo kalno sklindančio varpų gaudesio. Selenai krūtinę slėgė sunki kaip mirtis našta.

Jai atvykus į Varisę, tai rodėsi kone tobulas planas. Per kelias valandas, kol mėgino perprasti karališkosios pilies įtvirtinimus, ji apsvarstė, kaip ras Meivę ir sužinos viską apie raktus. Viskas klostėsi puikiai ir be menkiausių trikdžių, kol...

Kol neišaušo dievų prakeikta diena, kai ji atkreipė dėmesį, jog kiekvieną popietę, lygiai antrą valandą, sargybiniai pietinėje pilies sienoje palieka spragą, ir perprato, kaip veikia vartų mechanizmas. Kol pro tuos vartus tiesiai jai, užsilipusiai ant

kilmingiesiems priklausančio namo stogo, prieš akis neišjojo Galanas Ašriveris.

Išvydus jį – juodaplaukį sveika rausvai rusva oda, – Selenai apmirė širdis. Ne tik todėl, kad ji net iš tolo galėjo įžiūrėti melsvai žalsvas princo akis – tokias kaip *jos*, dėl kurių eidama į gatvę įprastai pasikeldavo gobtuvą.

Ne. Ji neteko žado pamačiusi žmones džiūgaujant.

Jie sveikino savo prinčą *džiaugsmingais šūksniais*. Žavėjosi juo, akinamai besišypsančiu, vilkinčiu lengvais, ryškioje saulėje nepaliaujamai tviskančiais šarvais, lydimu būrio kareivių ir jojančiu link šiaurinės pakrantės tęsti apgulties. *Tęsti apgulties*. Šis princas – būsima jos auka – vadovavo nelemtai apgultiečiai, varžantieji Adarlano kariuomenės veiksmus, ir žmonės už tai jį *mylėjo*.

Šokinėdama nuo stogo ant stogo Selena per visą miestą sekė prinčą ir jo vyrus, jai būtų pakakę vienintelę strėlę perverti tas melsvai žalsvas akis, ir jis būtų kritęs negyvas. Bet nusekė jį iki pat miesto gynybinių sienų, o džiaugsmingi šūksniai sklido vis garsiau, žmonės svaidė gėles plačiai šypsodamiesi, didžiudamiesi savo tobulu princu.

Selena pasiekė miesto vartus šiems veriantis, kad princas galėtų palikti Varisę. Galanui Ašriveriui išjojus link saulėlydžio, į karą, pelnyti šlovės, kautis už gerį ir laisvę, ji liko ant stogo, žvilgsniu lydėdama prinčą tol, kol šis virto tolumoje vos įžiūrimu taškeliu.

Tada Selena užsuko į artimiausią užėigą ir įsivėlė į kruvinausias ir žiauriausias muštynes iš visų, kada nors jos išprovokuotų, o pakvietus miesto sargybą, išsinešdino kaip tik laiku, kad drauge su kitais peštukais nebūtų sukaustyta antrankiais.

Pagaliau, iš nosies srūvant kraujui ir geriantis į jos palaidinę, krauju spjaudydama ant grindinio akmenų ji nutarė nedaryti nieko.

Jos planai neturėjo prasmės. Nehemija ir Galanas būtų užtikrinę pasauliui taiką, Nehemija turėjo likti gyva. Princas ir princesė kartu būtų įveikę Adarlano karalių. Bet Nehemija žuvo, o Selenos priesaika – paika, apgailėtina priesaika – buvo verta ne daugiau už dumblą, juolab kad pasaulyje buvo tokių mylimų sosto įpėdinių kaip Galanas, galinčių nuveikti gero-kai daugiau. Duodama priesaiką ji pasielgė kaip kvailė.

Net ir Galanas negalėjo rimtai pakenkti Adarlanui, nors ir turėdamas visą karo laivyną. O ji buvo tik viena visiškai niekam tikusi mergina. Nehemijai nepavyko sustabdyti karaliaus... Todėl jos planas mėginti pasišnekėti su Meive... neturėjo prasmės.

Laimė, kol kas ji nei sutiko fėjų – nė vieno iš jų, – nei regėjo kokių nors magijos apraiškų. Selena kaip įmanydama jų vengė. Net prieš pamatydama Galaną laikėsi atokiau nuo turgaus prekystalių, ant kurių galėjai rasti visko, pradedant pigiais papuošalais ir baigiant vaistiniais nuovirais, aplenkdamo vietas, kuriose įprastai rinkdavosi gatvės muzikantai arba samdomi kareiviai, siūlantys savo paslaugas ir taip mėginantys užsidirbti duonai. Ji sužinojo, kuriose užėigose įprastai lankosi svečiai, turintys magiškų galių, ir niekada nekeldavo į jas kojos. Nes kartais, jei pajusdavo sklindant magišką energiją, jos viduriuose *kažkas* lyg atbusdavo, lyg sukirbėdavo.

Atvykusi į sostinę, Selena jau po savaitės atsisakė savo plano ir nutarė dėl nieko nesukti sau galvos. Nuojauta jai kuždėjo, kad turės praeiti dar keli mėnesiai, kol supras negalinti nė

kreiva akimi pažvelgti į tegiją, kas vakarą pliektis vien norėdama ką nors jausti arba nuo ryto iki vakaro gulėti ant stogų ir gurkšnoti rūgštų vyną.

Selenos gerklė buvo perdžiūvusi, pilvas gurgė, todėl ji atsargiai pasitraukė nuo stogo krašto. Ne saugodamasi budrių sargybinių, o todėl, kad jai ne juokais svaigo galva. Ji nebuvo tikra, ar pavyks išsilaikyti ant stogo.

Čiuoždama lietvamzdžiu žemyn į skersgatvį šalia turgaus gatvės, ji dėbtelėjo į delną bjaurojantį siaurą randą. Dabar jis priminė vien apgailėtiną priesaiką, prieš gerą mėnesį jos duotą prie šlančio Nehemijos kapo, viską, ko jai nepavyko pasiekti, ir visus, kuriuos ji nuvylė. Taip pat ir žiedą su ametisto akimi, kurį kas vakarą pralošdavo, bet iki aušros visada susigrąžindavo.

Net po visko, kas nutiko, net sužinojusi, kaip svariai Čeolas prisidėjo prie Nehemijos nužudymo, net sugriovusi besimezgančius artimus judviejų santykius, Selena neįstengė atsisaikyti kapitono dovanoto žiedo. Kortuodama tris kartus buvo jį pralošusi, bet susigrąžino, kad ir kokių priemonių teko griebtis. Tarp šonkaulių paruoštas besti durklo geležtės smaigalys įprastai įtikindavo lengviau nei žodžiai.

Selenai dingtelėjo, kad tik per stebuklą sėkmingai nusileido į skersgatvį ir akimirksniu pasislėpė jo šešėliuose. Viena ranka atsirėmė į vėsų akmenų mūrą ir, valios jėga mėgindama numaldyti svaigulį, palaukė, kol akys apsipras su prieblanda. Griuvena – ji buvo tikra dievų pamiršta griuvena. Selena pasvarstė, kada susiims ir atsities.

Nosį riečiantį tvaiką užuodė anksčiau, nei pamatė moterį, nuo kurios jis sklido. Netrukus iš labai arti išvydo plačiai

atmerktas gelzganas akis, raukšlėtos, suskeldėjusios lūpos prasižiojo ir pro jas išrūko į šnypštimą panašus garsas:

– Šliundra! Dar kartą sučiupsiu tave prie savo durų, tai pamatysi!

Selena ėmė trauktis – mirksėdama, stebilydama į valkatą ir jos duris, kurios... atrodė kaip niša sienoje, užversta šiukšlėmis ir maišais, ko gero, prikrautais moters daiktų. Valkata buvo kuprota, netrinktais plaukais, burnoje stirksėjo pūvančių dantų bigės. Selena dar kartą sumirksėjusi atidžiau nužvelgė moters veidą. Iškreiptą įtūžio, beprotybės ir apskretusį.

Selena kilstelėjo rankas ir žengė porą žingsnių ataturpsta.

– Atsiprašau.

Moteris nusispyjovė ant grindinio akmenų, jos skrepliai ištiško per porą pirštų nuo dulketų Selenos batų. Neradusi jėgų nei bjaurėtis, nei niršti Selena būtų nuėjusi savo keliais, jei keldama akis nuo skreplių nebūtų žvilgtelėjusi į save.

Nešvarūs drabužiai – dėmėti, dulketi ir sudriskę. Ką jau kalbėti apie bjaurų nuo jos sklindantį dvoką, – matyt, todėl ši valkata ir palaikė ją... likimo drauge, besivaržančia dėl vietos gatvėje.

Argi ne nuostabu? Visiškas dugnas, netgi tokiai kaip ji. Gal vieną gražią dieną, jei tik norės prisiminti, visa tai jai atrodys juokinga. Selena nebūtų galėjusi pasakyti, kada pastarąjį kartą juokėsi.

Ji guodėsi bent tuo, kad blogiau būti negali.

Staiga jai už nugaros nutįsusiuose šešėliuose dusliai sukikeno vyras.